la Burxa

Periòdic de Comunicació Popular

BarriSants.org

Sants i barris veïns · 5.000 exemplars · distribució gratuïta · mensual · març 2008 · núm. 116

El TAV arriba carregat de polèmica

L'arribada del TAV afecta 30.000 pisos i 14.000 famílies només al barri de Sants i rodalia, mentre que de la quantitat total d'ajudes promeses per l'Administració, només està aprovat 1 milió d'euros

Una plantada dels periodistes,una concentració de la CGT al matí i una marxa convocada per la Plataforma pel Soterrament de les Vies a la tarda van ser el contrapunt de l'acte inaugural del TAV

BERTA ALARCÓ // DIRECTA

Concentració contra el TAV convocada per la CGT el matí de l'arribada del nou tren a l'estació de Sants.

[pàgina 5]

El professorat, en vaga

El passat dijous 14 de febrer al barri de Sants el 70% dels docents, segons els sindicats, i el 50%, segons el recompte fet per la Generalitat, van fer vaga per protestar contra el document de bases de la LEC (Llei d'educació de Catalunya). La reivindicació, a més, va fer sortir 60.000 persones als carrers de Barcelona i 8.000 en altres punts de Catalunya, fet que evidencia el malestar del professorat per una nova llei que, lluny de solucionar els problemes de l'escola pública (insuficiència de pressupostos, excés d'alumnes per aula, manca de professorat per atendre l'alumnat amb més dificultats, etcètera), incorpora noves mesures que empitjoren les condicions laborals del porfessorat i no resol les disfuncions de la doble xarxa educativa (pública i concertada).

[pàgina 4]

Una pancarta de la manifestació del 14 de febrer. KAOSENLARED.NET

OPINIÓ

L'altra cara del pla de Can Batlló

Juan Esparza, extreballador d'una de les empreses afectades per la remodelació de la zona, ens explica els problemes que ha d'afrontar a causa del tancament de les indústries que allotjava Can Batlló i el desinterès que l'Administració ha mostrat cap a persones com ell.

[pàgina 2]

EN MOVIMENT

Una altra manera de manifestar el descontentament

Escons Insubmisos ens presenta la seva alternativa de cara a les properes eleccions: si aconsegueixen un escó, proposen deixar-lo buit com a mesura de pressió perquè es reformi el sistema electoral i esdevingui més obert i controlable per la ciutadania

[pàgina 9]

CULTURA

Desapareixen les ballades populars de la plaça Osca

El Districte ha decidit suspendre els balls que se celebraven cada quart diumenge de mes sense avisar amb antel·lació per "problemes de pressupost". D'aquesta manera, desapareix un altre espai de Sants destinat al folklore.

[pàgina 10]

ARREU

30 anys de feminisme: la lluita continua

El 8 de març d'enguany arriba envoltat de la polèmica al voltant de la llei que regula l'avortament. A les pàgines d'*Arreu* trobareu un repàs històric de les lluites i les reivindicacions del moviment feminista en les darrers 30 anys.

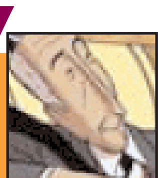
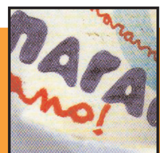
[pàgina 11]

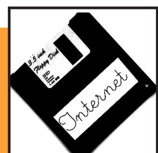

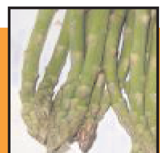
Ràbia Positiva
Hard Core santsenc de base

entrevista

[pàgina 16]

Arrugas · *Narainano!* · *Goya 2008* · *Burxant els bytes* · *El Paral·lel* · *Els espàrrecs*

parèntesi

[pàgines 6 i 11]

editorials

Què passa als serveis públics?

En el darrer mes, Barcelona ha viscut tres vagues en diferents sectors clau del servei a les persones: l'educació, la sanitat i el transport. No cal ser gaire observador per veure que alguna cosa està passant quan una gran part dels treballadors i les treballadores d'aquests tres àmbits estan en peu de guerra. És ben cert que cada col·lectiu té unes reivindicacions diferents, específiques, però també és cert que s'hi pot trobar un evident denominador comú. Reclamen millores laborals, sí, però les seves demandes van més enllà: apunten contra un model de gestó pública que respon més als citeris de rendiblitat econòmica que no pas a la vocació de servei que els dóna sentit. Precarietat laboral, excès de feina, insufiència de les partides pressupostàries i un llarg etcètera, s'entremesclen aquí amb una clara tendència subjacent: la privatització dels serveis públics.

Un TAV que no volem

El tren d'alta velocitat (TAV) ha arribat finalment a Sants però, a diferència d'altres diaris, nosaltres no celebrem la notícia. El TAV que arriba no l'usarem el veïnat de Sants. És un tren car i els nostres desplaçaments habituals són en Rodalies, no en llarga distància. Per això creiem que la inversió en aquest tren s'hauria d'haver gastat en millorar una deficient xarxa de Rodalies. El TAV ha arribat amb esbroncades a la ministra i manifestacions en contra. I és que amb l'excusa de les obres d'aquest tren, els usuaris de Rodalies han patit nombroses avaries i un any catastròfic. Durant aquests darrers temps ha estat un esport d'aventura agafar el Rodalies per anar a la feina o a estudiar. El veïnat de Sants ha sortit al carrer, i és que les obres no han parat ni de dia ni de nit. 24 hores seguides de tortura sonora per a les cases més properes a les vies. Però els sorolls encara no han acabat. Mentre que l'AVE estarà soterrat, els trens de Rodalies seguiran a la supercífie però tapats amb un nefast calaix de formigó que encara no està enllestit. Per tant, les obres continuaran igual com les esquerdes que han anat apareixent. I l'estació s'amplia, però no per a ús de viatgers, sinó per augmentar la superfície comercial. Aquestes infraestructures, a Sants, no les volem. Per sort, Can Vies ha guanyat el judici a TMB i es quedarà al barri per molts anys més.

opinió

Can Batlló es mor amb mi per asfíxia

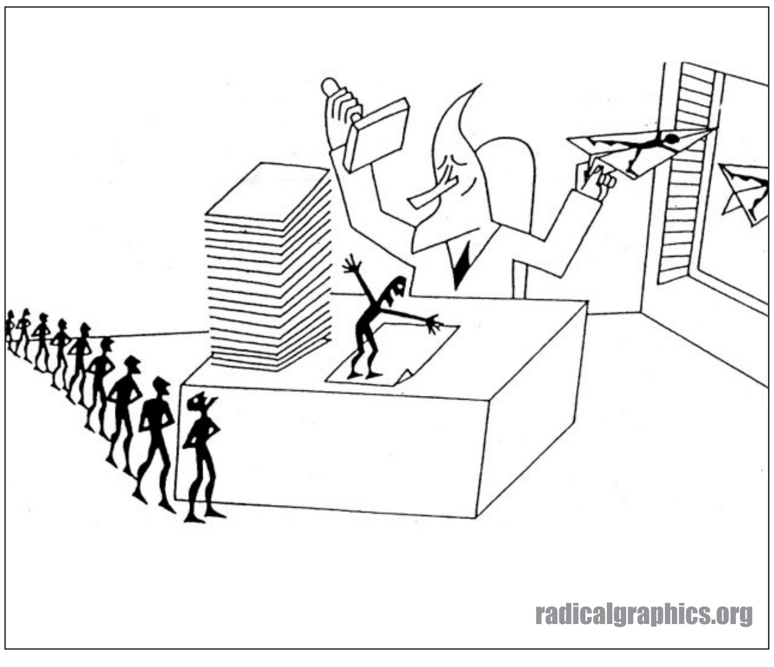
JUAN ESPARZA

Després de tota una vida de treballar en una de les empreses de Can Batlló, avui la soledat que es respira entre els seus murs em remou la tristesa. Estem abandonats a la nostra sort i les empreses es debaten, amb gest tràgic, entre si podran continuar o si, per manca d'indemnitzacions i ajudes, hauran de cessar tota activitat amb conseqüències fatals per a les persones.

Tanmateix, cal dir que, gràcies a la brutal especulació, altres empreses amb pocs escrúpols han aprofitat la conjuntura política per plegar, deixant sense feina un grup de treballadors que acumulaven una llarga vida laboral.

Aquesta mort per asfíxia m'ha causat una greu depressió de la qual encara m'estic refent. La paradoxa és que, mentre jo em sento vençut per unes circumstàncies injustes, l'Administració em proposa que treballi més enllà dels 65 anys. Treballar on? Si la mateixa Administració pacta la destrucció d'una part del teixit industrial, com pot ser que ara em demani que segueixi treballant?

I un cop jubilat, qui m'assegura que en un dels viatges organitzats per l'IMSERSO, un xofer passat d'hores no estavelli el seu autocar en una voravia (amb la consegüent alegria d'una Administració hipòcrita que s'estalviarà així un grapat de diners a l'any)? Això sí, en aquesta circumstància luctuosa, fins i tot és possible que la meva pobra vídua reculli en nom meu la medalla al Mèrit en el Treball a títol pòstum! Ironies d'un país on la societat civil no pinta res!

SALT DE PLENS

Escola pública, nosa privada

QUEL NESS

Imaginem-nos una empresa, fundada durant la dita *transició*, a tots els Consells d'Administració de la qual els ha importat un rave que funcionés bé. Com a president sempre hi han posat el més mediocre, d'entre la notòria mediocritat de tots ells. Els recursos per al seu funcionament, més aviat justets (comparant-los amb empreses semblants dels països civilitzats de l'entorn). El producte que fabriquen és de primera necessitat, fins i tot, veus autoritzades el qualifiquen de fonamental per a la subsistència d'un país. Això sí, ni cotitza en borsa, ni els mateixos membres del Consell d'Administració el consumeixen. Doncs bé, els seus treballadors són professionals qualificats que, a més de tenir titulació universitària, han hagut d'empassar-se unes proves de selecció de personal que no se les salta un torero, amb constitució de tribunals *ex professo*. Les condicions de treball no són dolentes (tot i que depèn molt de la sucursal on s'estigui), però la carrera professional dintre l'empresa té menys recorregut que una cursa d'en Ronaldinho en hores baixes.

Bé, doncs, resulta que ja fa un temps que van mal dades. El producte, que durant força anys i malgrat els Consells d'Administració havia sortit força bé, comença a mostrar símptomes de pèrdua de qualitat. A més, a causa de la injustícia global avalada i potenciada pel capitalisme (el mot *salvatge* no cal, ja que seria una redundància), la matèria primera en la qual es treballa és cada com més complexa i diversa, cosa que complica la tasca diària, fins al punt que molts treballadors pateixen depressions i estrès. Tot plegat ha portat a una situació de crisi que, ves per on aquest cop sí, ha fet que el Consell d'Administració prengués cartes en l'assumpte. Ara bé, com no podia ser d'altra manera, tard i malament. A falta d'una idea millor, no se'ls acut altra cosa que voler arranjar la situació fent venir gent de fora de l'empresa per gestionar les diverses sucursals escampades per tot el territori o donar poder absolut als directors de les sucursals, quan fins ara hi havia una gestió democràtica. I tot plegat sense consultar-ho ni amb el Comitè d'Empresa ni amb els sindicats. La resposta dels sindicats, almenys dels que realment ho són i no la d'alguns *xiringuitos* impresentables, ha estat la convocatòria d'un jornada de vaga per demanar que es retirin les propostes i que s'estableixi una negociació de veritat en la qual s'escolti la veu dels treballadors. Gairebé tres dècades d'experiència són un argument prou sòlid per tenir-los en compte.

No cal dir que si aquest cas fos real l'opinió pública estaria totalment a favor dels treballadors i titllaria d'incompetents profunds els membres del Consell d'Administració. Ara bé, com que això és el que més o menys ha passat a l'escola pública, resulta que als *privilegiats* funcionaris, ni aigua. Els palafreners de torn, disfressats d'opinadors, s'han encarregat d'engegar el ventilador i escampar la merda damunt els vaguistes. I el que més indigna: les crítiques també s'han fet des de mitjans públics, que si se'ls apliqués les propostes que defensen contra els professors, la meitat dels empleats anirien al carrer. De pena.

CARTES A LA BURXA
Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (c. Jocs Florals, 42. BCN 08014).

L'horitzó

ALBERT ALONSO

Sovint mirem a l'horitzó i ens preguntem què hi haurà al fons de la immensitat. Els idealistes somien en aquella societat nova per la qual lluiten amb una força i una perseverança admirables. Els romàntics llegeixen embadalits les històries d'antics combatents revolucionaris mentre recorden les proeses dels rebels que van engrandir la nostra història. Els realistes no es conformen amb observar com aquest sistema genocida ens aboca a un abisme sense sentit. Tots ells tenen en comú el seu compromís amb la lluita popular com a eina de transformació social.

Avui he obert la finestra, i he vist Can Vies, un projecte popular que ha dit *prou* als intents de sabotatge capitalista i ha arrencat una victòria parcial al desgovern neoliberal. I he contemplat satisfet com les gents que li donen vida han celebrat amb alegria la victòria judicial contra la demanda de TMB. La satisfacció per aquest triomf no ens ha de fer oblidar, tanmateix, que el camí cap a l'horitzó és encara llarg i està ple de perills. Sigui com sigui, uns i altres dormiran contents: saben que en la immensitat, Can Vies continuarà oferint una proposta popular i viva enfront la misèria a la qual ens aboca aquest sistema genocida. Felicitats.

la Burxa
Periòdic de Comunicació Popular de Sants i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al CSA Can Vies (c. Jocs Florals, 42)
Periodicitat: mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrrisants.org
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta BURXA hi han col·laborat: Roser Benavent, Gemma Parera Àlvarez, Guillem Sànchez, Pau Canela, David Positiu, Soto, Jordina i Laia Sánchez Amat, Carme, Ester Rams, Bernat Costa, Anna Farré, Helena Olcina i Amigo, Isaac, Marc, Miquel Darnés, Agus Giralt, Oriol, Yolanda, Marc Faustino i Vidal, Karles Sànchez, Casal Independentista, Comissió de Veïns de la Bordeta, Assemblea Can Vies, Cooperativa Germinal, Berta Alarco, Àlex Tisminetzky, Marc Llach i Pagès, Juan Ramón Ferrandis, Elba S. Mansilla, Hamid, Marta Vilaró (Temps de Re-voltes), Miquel Saumell, Bet Vallcorba, Roger, Betlem Cañizar, Dolo Pulido, Roser Ortiz i Roger Palà.

Gran seguiment de la vaga de mestres

El 14 de febrer acudiren milers de persones, educadores i estudiants, en pro d'una escola pública i de qualitat. ANNA VIOLETA

ANNA VIOLETA • SANTS

Cada cop hi ha més distanciament entre la societat i l'escola. Moltes famílies es preguntaven per què gran part del professorat va fer vaga el passat 14 de febrer i no trobaven respostes. En aquest cas s'ha de culpabilitzar el professorat que no ha sabut explicar a la majoria de les famílies el perquè d'aquesta vaga que afecta les condicions laborals del professorat, però que el que fa trontollar més són les bases de l'escola pública, democràtica i catalana. El motiu de la vaga era exigir la retirada de les bases de la futura Llei d'educació de Catalunya (LEC), presentada pel conseller Ernest Maragall. Els docents temen que la nova llei pugui suposar una progressiva privatització de l'educació pública, tal com ja s'està fent amb la sanitat i altres serveis.

Les bases de la llei obren la possibilitat que els centres públics puguin ser gestionats per empreses privades, proposen augmentar l'oferta dels centres privats concertats i aposten per aplicar un nou model de gestió dels centres, que entra en contradicció amb el model democràtic i participatiu que sempre s'ha defensat des dels moviments educatius catalans. Aquests consideren que el foment de l'autogestió dels centres que vol la LEC implica el desmantellament del sistema que garanteix el dret d'accés a l'educació de qualitat per a tothom, ja que el deixa en mans d'una iniciativa privada que busca bàsicament el benefici econòmic. Per aquesta raó, la LEC perjudica tota la ciutadania, sobretot els sectors més desafavorits. Així, aquells centres que tenen un alt grau de famílies amb rendes baixes tindran més dificultats per finançar l'escola, de manera que es crearan escoles de primera i escoles de segona. Aquest fet, lluny de ser una eina per a la igualtat d'oportunitats, pot fomentar la creació de guetos i ampliar encara més la distància entre els pobres i els rics.

L'estudi de la Fundació Bofill

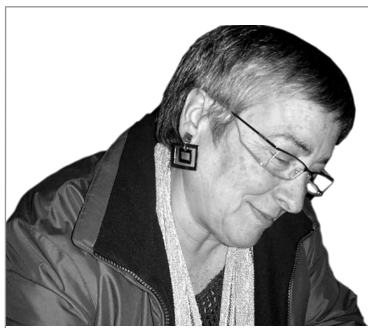
Cada cop hi ha més distanciament entre l'Administració i el professorat. La LEC es basa en el report fet per la Fundació Bofill ("L'Estat de l'educació a Catalunya") i el famós informe PISA. En el seu estudi, la Fundació Bofill va concloure que les mesures per millorar l'educació a Catalunya passaven justament per aplicar el tipus de mesures que proposa la LEC. Els sindicats han assenyalat que caldria saber si el Departament d'Educació hi té alguna cosa a dir sobre aquesta coincidència. També consideren evident que l'índex de fracàs escolar de Catalunya és alt i que cal prendre mesures per reduir-lo, però creuen que s'ha fet una llei sense consultar el professorat i sense buscar-hi el consens.

Un altre dels punts conflictius que apareix a les bases és aquell que afirma que la causa principal del fracàs escolar es troba en la falta d'implicació del professorat en les diverses reformes educatives. Tenint en compte aquesta anàlisi, els sindicats consideren que després de la vaga s'hauria de rectificar i comptar amb aquest sector per establir les bases de la futura LEC.

La comunidad docent està d'acord que l'educació a Catalunya necessita millores, però unes millores encaminades a augmentar la inversió en educació, una distribució més equitativa de l'alumnat immigrant, ràtios més baixes de professorat/alumnat, entre d'altres, i no pas mesures neoliberals que empitjorin les condicions laborals i segreguin encara més l'alumnat nouvingut respecte de l'autòcton.

Els sindicats i la vaga

D'altra banda, tot i que la vaga de mestres va ser unitària entre tots els sindicats (USTEC-STEs, CCOO, Aspepc-SPS, FETE-UGT i CGT), tot just l'endemà de la manifestació més massiva de mestres dels últims anys, CCOO i FETE-UGT ja volien obrir vies de negociació amb el Departament d'Educació. Pretenien encarrilar la nova llei dins del Pacte nacional per a l'educació que van firmar aquests sindicats amb el Departament el curs 2005-06. En canvi, USTEC (el sindicat majoritari entre el professorat) i CGT ja han anticipat que hi haurà noves mobilitzacions, ja que el conseller d'Educació va anunciar que no retiraria les bases de la futura Llei d'educació.

Adelina Escandell i Grases
[Mestra de Primària del CEIP Barrufet]

"Si volem que l'escola sigui un element de cohesió social cal destinar-hi recursos i comptar amb la comunitat educativa"

Et vas sumar a la vaga en contra de la LEC. Per què?
Tot i que és positiu que es faci una llei d'educació per a Catalunya, ja que si tenim competències han de servir per alguna cosa, crec que el que s'ha redactat no serveix per a gaire i representa una visió del que ha de ser l'educació que no comparteixo. A més, s'ha fet d'esquena a tota la comunitat educativa.

S'ha parlat molt de la privatització que pot suposar la nova llei. Què en penses?
Les bases obren una porta molt perillosa en aquesta direcció. En aquest país ja conviuen tres tipologies de centres: els públics, els privats concertats i els privats. No cal afegir-ne cap de nou. Els centres públics, com s'ha demostrat al llarg de la història, poden ser innovadors. El que cal és potenciar l'autonomia, la democratització, una formació adequada als equips directius, partir d'una avaluació ben feta centre per centre per veure els seus aspectes positius i negatius, acordar amb l'ajut de l'Administració educativa els plans de millora adequats a la realitat...

I què diu la llei sobre el finançament?
Les bases dediquen molt poc espai al finançament, una de les grans necessitats del nostre sistema educatiu, ja que patim un endarreriment històric. Tot i que ha crescut la inversió, encara no estem a l'alçada d'Europa ni de l'Estat. Hi destinem el 4,5% del PIB, mentre que la mitjana del continent és del 6%. A més, molts d'aquest diners van a la concertada.

El finançament de la xarxa pública és imprescindible per tenir un sistema educatiu de qualitat. És l'escola pública la que lidera el sistema, ja que la privada el que busca és "tenir els seus clients contents" i, per tant, és menys innovadora i arriscada. Si el sector públic no funciona, el privat tampoc.

La vaga ha tingut un important seguiment, no?
El seguiment de la vaga ha rondat el 60%, que està bé, però el més important va ser la manifestació, que va ser molt gran. I és que les bases no satisfan ni els mestres més progressistes ni els més conservadors perquè sembla que ens consideri els "culpables del fracàs escola", quan les causes d'aquest problema són més complexes. Jo personalment he anat amb molta pena a la vaga, ja que crec que s'estan fent coses interessants i s'estan destinant més diners que mai a l'educació, però si aquestes són les bases de la nova llei, no ens han deixat més remei...

Quins són els principals reptes amb què s'enfronta el sistema educatiu?
En primer lloc, aixecar el nivell educatiu en un país on sembla que l'estudi no té cap valor social. D'altra banda,s'ha produït un important canvi de mentalitat: volem que tot sigui molt ràpid però aprendre és un procés lent i costós. I avui en dia l'esforç està mal vist. També cal que l'escola pugui acollir la nova realitat que vivim, marcada per la diversitat. L'escola és central en l'acollida de la immigració; ja que és el marc de trobada natural de les diferents realitats que conviuen en la societat actual.

**Podeu llegir l'entrevista sencera a* www.barrisants.org

A PEU DE CARRER

Dos dies

La Vanguardia els ha qualificat de vàndals, i *El Periódico* els acusa de delinqüents. L'alcalde Hereu es nega a seure amb ells mentre continuïn les aturades, i el conseller Saura envia ingents quantitats de Mossos d'Esquadra a cada una de les seves protestes. Els sindicalistes de CCOO i UGT s'han desmarcat de les aturades, i diuen que són "salvatges", mentre que els tertulians de les cadenes radiofòniques criden que són uns "ganduls". Però què volen els conductors d'autobusos de Barcelona que tant molesta tertulians, polítics i sindicalistes de despatx? Què demanen que tant rebombori ha creat?

Doncs simplement demanen tenir dos dies a la setmana de descans. Per veure els seus fills i les seves parelles, o per arreglar la casa o poder sortir amb els amics. No demanen que siguin dissabte o diumenge, ni tan sols que siguin dos dies seguits. Els és igual que sigui en dimecres i divendres, o en dilluns i dijous. Únicament demanen tenir dos dies.

La reivindicació és tan lògica que ha unit la pràctica totalitat de la plantilla, i només se n'han mantingut al marge els delegats de CCOO i UGT, que ja descansen tres, quatre o cinc dies a la setmana, i sempre en festius i diumenges. Però els conductors ho tenen clar, a pesar que els difamin i els insultin, demanen el que és evident. I del costat dels conductors s'ha posat l'esquerra sindical, els moviments socials i una gran amalgama d'entitats i organitzacions veïnals i polítiques de la ciutat.

A hores d'ara, TMB i l'Ajuntament es troben amb un dilema difícil de resoldre. Nerviosos, des dels seus despatxos, analitzen que negociar els dos dies donarà ales als sindicalistes, als subversius i als antisistema i que, sobretot, deixarà en ridícul els seus sindicalistes de fireta, que tants bons favors els han fet i tantes signatures en blanc els han promès. Però si es neguen a negociar, l'empresa té constància que es trobarà una plantilla unida per una demanda simple i lògica. Dos dies.

Nosaltres, barcelonins, usuaris d'a peu, hem d'apostar i mullar-nos. La vaga no només és legítima, sinó necessària. Quan guanyin els conductors hi haurà més seguretat als autobusos i tots nosaltres, els treballadors, haurem fet un petit pas endavant.

ÀLEX TISMINETZKY

Seguiment massiu de la vaga de metges d'atenció primària

[Un 100% dels metges als CAP de Numància, Bordeta-Magòria, Montnegre i Dr. Carles Ribes van seguir la vaga, i un 98% al CAP de Sants]

[Amb la mobilització sota el lema "No m'explotis" es demana limitar la pressió assistencial i remunerar la sobrecàrrega]

GEMMA PARERA • SANTS

La vaga convocada pel Sindicat de Metges de Catalunya el dia 12 de febrer per a la disminució de la pressió assistencial als centres d'atenció primària (CAP) va tenir un seguiment massiu. Un 92% dels metges de família i pediatres dels 40 centres d'atenció primària de Barcelona ciutat, que estan gestionats per l'Institut Català de la Salut (ICS), van secundar l'aturada, que va tenir lloc de 8 del matí a 8 del vespre. El Sindicat de Metges de Catalunya va qualificar d'*èxit rotund* la mobilització dels professionals.

La mitjana de seguiment de la vaga als CAP de Sants-Montjuïc va ser d'un 80%. El seguiment va ser d'un 100% als CAP de Numància, Bordeta-Magòria, Montnegre i Doctor Carles Ribes, i d'un 98% al de Sants. Els CAP de Consell de Cent i Carreras Candi van tenir un seguiment del 67% i del 60% respectivament. Al de la Marina va ser només d'un 13%. Aquests tres centres van superar els serveis mínims al 20% decretat pel Departament de Treball.

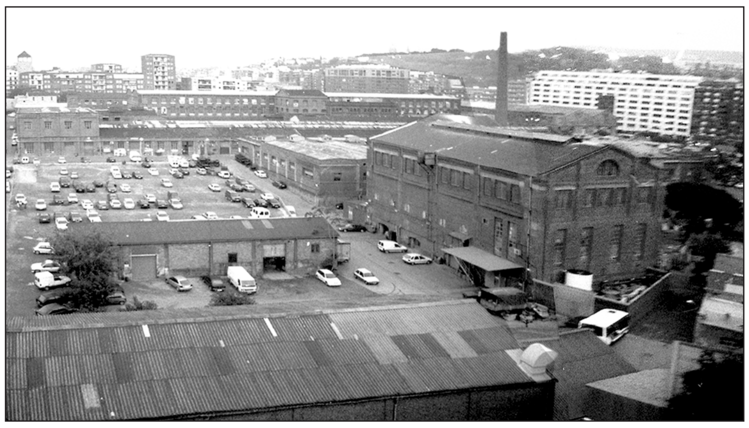
L'organització es mostra decebuda per l'actitud apàtica de l'ICS davant de la saturació de les consultes i de la sobrecàrrega laboral que comporta als professionals sanitaris. Així mateix, retreu a l'Administració la iniciativa d'ampliar els horaris d'atenció dels CAP, sense que prèviament hagi aprovat mesures per controlar i reduir la massificació dels centres. Segons Metges de Catalunya, la suposada incorporació massiva de metges al sistema sanitari en els darrers tres anys, a la qual ha fet referència la consellera Geli, no ha significat un increment real de la plantilla, sinó bàsicament la contractació fixa de metges interins que ja treballaven a la sanitat pública.

El sindicat ja ha anunciat que si l'ICS no respon a aquesta evident mostra de malestar del col·lectiu mèdic per les seves condicions de treball Metges de Catalunya convocarà noves jornades de vaga i ampliarà la mobilització a altres regions sanitàries de Catalunya.

REIVINDICACIONS DELS METGES I METGESSES D'ATENCIÓ PRIMÀRIA

>> **Limitar a 25 el nombre de visites diàries** dels facultatius d'atenció primària per poder oferir una atenció de qualitat.
>> **Limitar a 1.500 els pacients assignats** per metge de família i a 1.000 per pediatre.
>> **Cobrir l'excés de càrrega de treball** que sobrepassi aquests límits fora de la jornada ordinària, amb el personal mèdic del CAP que s'hi presti voluntàriament o mitjançant la contractació de nous professionals, i que es remuneri aquesta activitat addicional d'una manera específica a negociar.
>> **Permetre al facultatiu gestionar la seva agenda** de visites i dedicar un terç de la seva jornada de treball a formació, a investigació i a docència.
>> **Retirar definitivament el procés d'ampliació dels horaris** dels CAP, fins que no es compleixin aquestes condicions bàsiques per garantir uns estàndards òptims de qualitat.

Es força la marxa de les darreres empreses que queden a Can Batlló

Vista general de Can Batlló. TONI

GEMMA P. A. • SANTS

A principis de febrer es va aprovar la reparcel·lació de les poc més de 20 empreses que queden a Can Batlló. Segons aquesta, en cas que les empreses no estiguin d'acord amb la quantitat de la indemnització assignada podran presentar, en el termini d'un mes, un recurs amb un peritatge del que costa el trasllat. L'Administració, aleshores, haurà de pactar amb la immobiliària propietària del recinte les noves quantitats i presentar un segona reparcel·lació, la qual només es podrà recórrer per via judicial. Paral·lelament, l'Ajuntament haurà d'oferir cinc mesos a les empreses per marxar. Així, el procés es pot allargar fins a principis del 2008. Algunes de les empreses seran reubicades a la Zona Franca, però n'hi ha d'altres que per l'espai que necessiten no s'hi podran acollir. Els treballadors viuen el procés amb una incertesa constant sobre el futur del seu lloc de treball.

Més novetats

D'altra banda, també ha estat aprovat pel Ple del Districte el Projecte de reparcel·lació de Can Batlló, amb el qual es pretén mostrar quines administracions i quines empreses gestionaran els diferents espais del recinte industrial; una projecte que haurà de ser aprovat pel Ple de l'Ajuntament. Per Josep Maria Domingo, president del Centre Social de Sants, tot avança segons el previst.

Tot i això, hi ha hagut una novetat d'última hora: l'anunci de Carme Chacón que es durà a terme la construcció del Museu de l'Urbanisme en els terrenys de la Bordeta ha agafat per sorpresa les entitats del barri que han seguit tot el procés de Can Batlló.

El centre social Can Vies guanya la demanda impulsada per TMB

HELENA OLCINA I AMIGO • SANTS

La sentència del tribunal número 8 de Barcelona desestima la demanda contra Can Vies impulsada per Transports Metropolitans de Barcelona (TMB). En la sentència, feta pública el passat divendres 1 de febrer, la jutgessa fa palès que TMB no pot demanar el desallotjament ni el desnonament de l'edifici, ja que aquest continua legalment cedit al sindicat CNT. A més, TMB haurà de pagar les despeses judicials del procediment ocasionades a les entitats i els col·lectius que fan ús de l'edifici del carrer de Jocs Florals.

Reaccions

Segons expliquen membres de l'Assamblea de Can Vies, la notícia va ser rebuda amb eufòria. La mateixa vespra de la sentència se celebrà un brindis col·lectiu a la capella del centre social.

Per la seva banda, TMB encara no ha volgut fer declaracions al respecte.

Can Vies amb els conductors

Pocs dies després de saber-se el resultat de la sentència, Can Vies ha endegat una campanya de suport als conductors i conductores d'autobusos de TMB que reclamen dos dies de descans setmanal (actualment només en tenen un). El Comitè de Descansos de TMB sempre ha donat suport al CSA Can Vies en la seua lluita contra la demanda, i en altres ocasions han treballat conjuntament per pressionar TMB.

Brindis de celebració a Can Vies en saber la sentència. MARC LLACH PAGÈS

El TAV arriba amb protestes

Un moment de la manifestació de "benvinguda" al TAV a l'estació de Sants. JUAN RAMÓN FERRANDIS

BERNAT COSTA ▪ **SANTS**

Les protestes per l'arribada del tren d'alta velocitat (TAV) a Sants s'han intensificat aquests dies amb l'entrada definitiva del tren a Barcelona. Primer va ser la ministra de Foment, que va arribar en un TAV en proves per fer un intent d'inauguració per fer-se la foto, però el que va passar va ser força diferent. La Renfe no va deixar baixar els periodistes a l'andana i aquests es van rebel·lar fent una plantada de càmeres. Els usuaris de Renfe i veïnat que passava per l'estació en veure tants periodistes preguntaven, i alguns van decidir esperar la ministra Magdalena Álvarez. Al final va haver de sortir corrent de l'estació entre crits de protesta i una gran xiulada. I és que declaracions com "Tot va bé si acaba bé" no fan més que encendre els ciutadans que han patit les obres del TAV.

Una setmana després, amb l'arribada definitiva del primer TAV comercial, dues protestes van ser les protagonistes a l'estació de Sants. Al matí, la gent de CGT van fer una manifestació en què demanaven menys TAV i més Rodalies, ja que consideren que els Rodalies transporten un volum molt més gran de passatgers.

A la tarda, la plataforma pel Soterrament de les Vies i contra el Pla de l'Estació convocava una marxa fins a l'estació amb espelmes per lamentar l'arribada d'un tren que consideren innecessari per al barri i denunciant que les obres que han fet són un nyap.

Els primers TAV entre Madrid i Barcelona van arribar molt puntuals, mentre que el mateix dia, diverses línies de Rodalies patien retards d'uns 30 minuts.

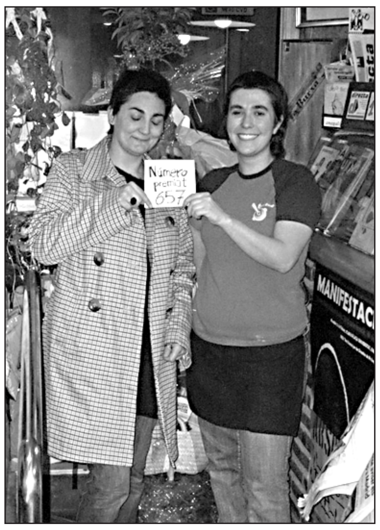
MÉS AFECTACIONS DEL TAV

L'arribada del TAV ha afectat 30.000 pisos i les ajudes per a la rehabilitació trigaran a fer-se efectives.

Es calcula que hi ha gairebé 14.000 famílies afectades als barris de Sants i Badal, de Barcelona, i unes 15.800 als barris de Bellvitge, Gornal, Santa Eulàlia, la Torrassa i Sant Josep, de l'Hospitalet.

La pluja de milions que anuncià el Ministeri de l'Habitatge per als barris afectats haurà d'esperar. La ministra Chacón va signar, amb els alcaldes de Barcelona i de l'Hospitalet, el compromís d'abocar-hi 34 milions d'euros, però per parts. Enguany, s'atorgarà només un milió a cada municipi perquè obri les oficines d'atenció als afectats i es puguin començar els projectes executius. La resta, a partir del 2009.

Apareix la guanyadora de la panera de LA BURXA

LAIA SÁNCHEZ AMAT ▪ **SANTS**

Per segon any consecutiu, la guanyadora de la panera de LA BURXA s'ha fet esperar. Tot i que s'havien venut totes les butlletes, els dies passaven i no es presentava ningú per endur-se a casa el fabulós lot de productes cedits desinteressadament per multitud d'entitats i establiments del barri.

Finalment, i gairebé per casualitat, la persona afortunada va descobrir que havia comprat el tiquet amb el número guanyador: el 657. D'aquesta manera, la gent que s'havia il·lusionat pensant que tenia una altra oportunitat d'aconseguir la panera en el segon sorteig que es volia fer a la Calçotada del Casal Independentista de Sants haurà d'esperar fins a l'any que ve. Des de LA BURXA et donem l'enhorabona, Lèlia!

ENLLAÇ A BARRISANTS.ORG

Vaguistes per la dignitat (15 .02.08)

Un centenar de persones van participar en un acte a les Cotxeres de Sants per donar suport als tres acomiadats de SEAT en vaga de fam. Tres dels 660 treballadors acomiadats de SEAT el Nadal de 2006 van realitzar 17 dies de vaga de fam (del 3 al 20 de febrer) per la readmissió dels acomiadats. La vaga de fam va acabar en el moment en què la multinacional es va comprometre a fer efectiva l'esmentada readmissió. Un dels vaguistes, Wenceslao Calero, va patir una pèrdua de coneixement el 14 de febrer (fet pel qual va estar ingressat a l'hospital) de la qual es recupera satisfactòriament. En l'acte es va denunciar la greu situació que pateixen 66 dels acomiadats, que haurien d'haver reingressat a l'empresa l'1 de gener de 2008 segons els acords de l'ERO. Els tres treballadors han comptat amb el suport de la CGT i la Xarxa contra els Tancaments d'Empreses, a més del de múltiples col·lectius i organitzacions polítics i sindicals.

Acord a Nissan per evitar l'acomiadament de 450 treballadors (22 .02.08)

VILAWEB

La direcció de Nissan ha arribat a un preacord amb el Comitè d'Empresa per evitar l'acomiadament de 450 treballadors de la fàbrica de la Zona Franca. Segons el pacte, l'empresa ampliarà fins al mes de desembre el pla de baixes voluntàries, al qual s'han acollit 111 treballadors, i també s'aplicaran mesures de flexibilitat laboral. L'entesa es va produir en l'última reunió, amb la mediació del director general de Relacions Laborals del Departament de Treball, Salvador Álvarez, després de 10 dies de negociacions i diverses mobilitzacions dels treballadors. Tot i això, en el moment de tancar aquesta edició, encara s'ha de plasmar per escrit. L'acord entre l'empresa i els sindicats va coincidir amb l'inici de la campanya electoral. Fonts sindicals van apuntar ahir que la proximitat de les eleccions de l'Estat ha estat clau perquè la Generalitat hagi pressionat Nissan en un primer moment perquè amplïí el període de negociacions 10 dies i per assolir l'entesa. Aquestes fonts van recordar que seria problemàtic per al Tripartit tenir sense resoldre un conflicte laboral com el de Nissan, que podria ser utilitzat com a arma electoral. D'altra banda, la plantilla de Serunion, empresa encarregada de gestionar els menjadors de Nissan, va començar el dilluns 25 de febrer un vaga indefinida en protesta per 37 acomiadaments derivats del tancament d'un menjador que l'empresa té a la planta de la Zona Franca.

'Revival' solidari amb La Torreta (23 .02.08)

Prop de 60 persones es van aplegar al Centre Social de Sants per assistir al sopar organitzat pels antics okupants de La Torreta amb la voluntat de recollir diners per pagar les costes del judici del seu desallotjament. I és que les set persones que vivien a les dues cases d'Olzinelles (actualment en runes) han estat embargades cinc anys després del seu desallotjament. Un suculent menú i un distès i agradable ambient van servir per recordar La Torreta i altres habitatges i centre socials okupats del barri.

Èxit de la IV Calçotada a les Corts (24 .02.08)

La Plataforma Infantil i Juvenil de les Corts va organitzar per quart any consecutiu la Calçotada de les Corts al Parc de les Infantes. Després d'un animat matí amb jocs de cucanya, l'actuació dels Diables Bocs de Can Rosés i música de tabals, gralles i una banda de carrer, els més de 250 assistents van poder guadir d'un menú a base de calçots, romesco, botifarra, mongetes, pa i vi acompanyat de la música en directe dels Peixets Fregits Cortsencs i d'Ensaladilla So Insistent, a més d'una demostració de cant improvisat. Les postres van arribar entre un torneig de bitlles catalanes, que va acabar amb la posta del sol.

n o v e l · l a

Arrugas

Paco Roca

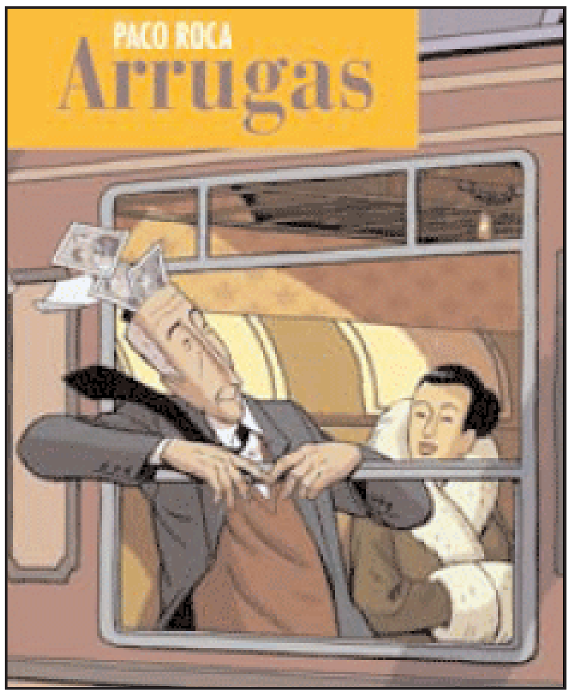
Astiberri, 2007

El protagonista d'aquesta novel·la gràfica és l'Emilio, un director de banc jubilat que comença a patir els efectes de l'alzheimer. Els seu ingrès en una residència ens obrirà les portes al món de la vellesa: un dia a dia rutinari i buit, només interromput pels àpats i el treball dels professionals, on les vivències del present els transporten tot sovint als records de la infantesa.

Arrugas és una invitació a la reflexió, una estremidora proposta estètica del deteriorment mental, fruit d'un exhaustiu treball de documentació per part de l'autor, des d'una òptica tendra i intimista, amb tocs humorístics però sense caure en la caricatura.

Una picada d'ull còmplice amb la gent gran en la seva batalla contra la vellesa: perquè tots portem dins un avi, igual com portem un nen petit.

Elba S. Mansilla
La Ciutat Invisible

m ú s i c a

Narainano!

Naraina

Capullo Records

Des de les terres de Ponent i nascuts del fum dels bars petits ens arriba la rumba impregnada de tot el ventall de sons i les influències diverses que dominen l'imaginari de Carlitos el Rata, autèntica alma mater dels antics Zeas i motor de la moguda targarina amb aquests incombustibles Naraina. Després de l'anterior *Patas arriba*, ens presenten un nou treball absolutament seriós, cuidat al detall, professional i avalat per la presència del grup en la fase final dels darrers premis Sona 9. En aquesta ocasió, de nou cinc músics barregen la rumba, el funky, el drum'n'bass i el reggae, tot formant una banda rumbera i especial, perquè desperten la festa allà on van. Amb cançons com "La rumba de les rondes", "Kirikú song" i històries com la de "Dieguito el malo", el seu espectacle en directe ofereix molt més del que podem trobar en aquest disc també recomenable.

David Vázquez

c i n e m a

Goya 2008

De nou presentada per Jose Corbacho, la cerimònia dels Goya 2008 transcorregué amb el tarannà un pèl avorrit que calia esperar. Ell mateix, vestit amb una barreja de les quatre pel·lícules estrella, encetava la gala, obrint pas, poc després, a actors i actrius com Fernando Ramallo, Natalia Berbeke, Juan José Ballesta, Elsa Pataky, Alberto Iglesias, Najwa Nimri, Neus Asensi, Pepón Nieto, José Coronado, Juan Diego Botto, Goya Toledo, Pepe Sacristán, Ana Fernández, Ernesto Alterio, Santiago Segura, Silvia Abascal, Unax Ugalde... a més del director Alejandro Amenábar, tots ells exercint de lliuradors dels premis de la nit.

En destacarem la increïblement minsa capacitat de síntesi de la presidenta de l'Acadèmia, Ángeles González Sinde, per escriure els seus discursos, com a nota negativa, i l'encertat del to de les paròdies dedicades a Almodóvar i Garci, com a nota positiva. La part emotiva hi va ser present, amb els Goya homenatge a Fernando Fernán Gómez, com a recentment desaparegut, i d'honor a Alfredo Landa, nerviosíssim i absolutament atabalat.

La campanada la va donar *La Soledad*, de Jaime Rosales, que es va emportar els Goya a millor pel·lícula, millor direcció i actor revelació.

La favorita, *El Orfanato*, de Juan Antonio Bayona, obtingué set dels 14 premis a què optava, dels quals en destacarem guió original, direcció novell, direcció artística, i maquillatge i perruqueria.

Finalment, *Las 13 rosas*, d'Emilio Martínez Lázaro, fou bronze amb quatre premis: el de José Manuel Cervino com a actor de repartiment, i millors música, fotografia i vestuari.

Yol

b u r x a n t   e l s   b y t e s

Presentació

Alguna vegada t'has preguntat que és un *wiki*? O un blog? O un *feed*? O com descarregar-te una cançó? Potser t'has preguntat què pots fer per Internet, o com trobar allò que busques, o on trobar aquella notícia que no surt als grans mitjans de comunicació. Potser el que necessites es una plana on trobar escrits sobre economia crítica o geopolítica contrastada. Potser el que necessites és una mica d'ordre en el ciberespai, on hi ha de tot però no sempre sabem trobar-ho o usar-ho adequadament. És per això que des de LA BURXA volem dedicar a aqust món unes línies cada mes per descobrir-vos alguna plana, alguna eina, algun concepte d'un mitjà de comunicació com Internet. Volem donar les eines perquè un no naufragui en l'intent, perquè hom no es desesperi buscant per aquí i per allà. Volem facilitar que sapigueu treure el màxim partit a una eina tant potent que a vegades ens desborda. Ens desborda per sobresaturació d'informació. Eines per no perdre-us en un mar ple de *bytes*. És per això que demanem la vostra participació, recomanant eines, planes o compartint els vostres dubtes cibernàutics. Per això disposeu d'un correu electrònic on podeu enviar les vostres preguntes i els vostres suggeriments: *burxantelsbytes@barrisants.org*

Bernat Costa

c a n ç ó

Santa mare llengua (Santa Ryan Air?)

La qüestió de la política lingüística
en aquesta ciutat de Catalunya oriental
pot parèixer utòpica, vana i autística
ma per a mi té un aspecte fondamental:
quan les mares mos donaven com a llengua el català,
així com naturalment mos passaven la llet,
i no parlàvem de salvar, d'estudiar, recuperar
i parlar en alguerès era normal, era un fet.

I era santa, santa, santa,
santa la mare llengua,
santa llet de ta mare,
sang de ton iaio i de ton pare.

Però després, als seixanta, TV, ràdio i escola
han regalat il·lusions d'un progrés burgès
i menjant Nutel·la i bevent Coca-cola
ningú s'és preocupat del pobre alguerès,
abandonat, oblidat i fins criminalitzat
perquè enruïnava la dicció i això feva vergonya.
Llengua de pobre, de bastaix, d'ignorant
folklòrica, vulgar, bruta com la ronya.

I no era santa, santa, santa,
no era més santa la mare llengua,
no era santa la llengua de ta mare,
ma mira un poc com era tractada.

Als noranta, un canvi sec de timó.
No era ver lo que creieven del dialecte,
ara diuen: "Oi, qui riquesa per al minyó;
si té una llengua mare és perfecte!"
Mmm... Hi ha sols un petit problema
si volem que l'alguerès torni viu i fort,
és que manquen dos anells a la cadena:
lo pare ja no el parla i lo iaio és mort!

Santa santa santa,
pobre santa llengua,
pobre llengua mare.
I ara què fem? I què fem ara?

Ja sabem que una llengua no té futur
si no té un poder econòmic i social.
I la política lingüística, estàs segur,
no ha pogut resoldre aquest problema local.
Va a finir que la idea d'aqueix irlandès
fins i tot mos arriba a salvar l'alguerès.
Mira tu si una companyia de baix costo
posarà a poc a poc totes les coses a posto!

Santa, santa, santa,
santa, santa Ryan,
santa, santa Ryan Air
salva l'alguerès salva l'alguerès
(...)*

Lletra i música: Claudio Gabriel Sanna

*Per problemes d'espai, falta l'última estrofa de la cançó

un tomb pel diccionari

Xofer (xófer)

En temps dels primers vehicles moguts amb la tècnica de la màquina de vapor (trens, primers automòbils, etcètera) calia mantenir constantment la temperatura de la caldera amb llenya o carbó. Les persones encarregades d'aquesta feina eren els *chauffeurs*, és a dir, escalfadors. Aquest nom s'ha mantingut per als conductors dels cotxes actuals, tot i que ja no han de fer aquesta feina tan pesada i rutinària.

Text el·laborat per en Jordi Esteban

r a c ó h i s t ò r i c

El Paral·lel

L'any 1894 es va obrir una àmplia avinguda unint la plaça d'Espanya amb les Drassanes, una avinguda encara sense urbanitzar que per a res feia sospitar que acabaria sent mítica i coneguda arreu del món. Com ja haureu descobert parlo del Paral·lel, ja previst al pla Cerdà (aprovat l'any 1859) i batejat amb aquest nom per la coincidencia del seu traçat amb el paral·lel 41º 22' 30''. L'avinguda no fou urbanitzada fins a l'Exposició Universal de 1929.

Però no fou aquesta coincidencia geogràfica la que va fer que el Paral·lel fos conegut arreu del món, ni tampoc les primeres construccions de fàbriques, amb gran quantitat de carboneres i grans xemeneies fabrils, sinó la gran quantitat de teatres, cafès i sales de festes que van començar a aflorar-hi.

Situat entre l'Hostafrancs encara industrial, el Poble Sec (barri d'hortes i tallers) i el ja populós barri Xino, el Paral·lel ben aviat es va convertir en un indret on segments diferents de població confluïen amb un mateix fi (encara que des d'òptiques segurament diferents). Des dels obrers, intentant oblidar les fàbriques, fins als burgesos, aventurant-se en els ambients més allunyats de les seves suposades morals, passant pels mariners àvids de sexe, alcohol i espectacle. Tots es barrejaven en un Paral·lel on passejaven parelles de guàrdies civils i on, a la vegada, gràcies a la gran quantitat de gent que hi havia, els anarquistes es trobaven.

El primer local que es va obrir, iniciant el que amb el temps seria conegut com l'*Avinguda del Teatre* o la *Via del Pecat,* fou el Teatro Circo Español. Ben aviat, locals de tot tipus es van començar a multiplicar, des de les més humils barraques fins als grans teatres, passant pels cafès.

Entre els teatres més destacats, van arribar a tenir un gran nom alguns com l'Arnau (conegut a l'època com el Folies-Bergère), el ja anomenat Teatro Español, el Delicias, el Condal, el Còmic (dedicat, entre d'altres espectacles, a la boxa), el Bataclan (conegut especialment entre els mariners), el Victòria, el Nou (el primer cinerama del país), l'Apolo, el Pompeya i, com no, el Molino.

Aquest darrer, conegut inicialment amb el nom de La Pajarera Catalana, al cap del temps va passar a anomenar-se el Petit Moulin Rouge, recordant el conegut local parisenc, curiosament fundat per un català. Amb la dictadura, el local es va passar a anomenar El Molino, però va aconseguir resistir patint represàlies i censura.

Per desgràcia, el que no va aconseguir Franco ho va aconseguir la Barcelona del disseny i l'especulació, i avui en dia no queda més que l'ombra del que va arribar a ser aquesta mítica avinguda barcelonina.

Agus Giralt

f o g o n s d e t e m p o r a d a

El producte: els espàrrecs

Ben sovint utilitzem l'expressió "vés-te'n a fregir espàrrecs" per engegar algú de mala manera i fer-lo desaparèixer de la nostra vista en qüestió de segons... Exactament el mateix temps que tarden en coure els espàrrecs de marge, de tan prims que són!

Els espàrrecs creixen amb el sol del final de l'hivern. Tot i tenir una textura ferma, cuits resulten tendres i sucosos. De fet, per coure'ls no cal ni pelar-los, només tallant-ne la part més dura del tronc ja els tindrem llestos per fer a la planxa o a la brasa. Amb unes gotes d'oli i sal gruixuda són ideals per acompanyar peixos i carn o per menjar-los sols amb romesco, també per fer-ne remenats, saltats, cremes i purés, etcètera.

Tradicionalment, aquí a Catalunya el costum era fer-los en truita, sense coure'ls, directament fregits en oli. Altres maridatges clàssics són el salmó o les gambes, ingredients amb els quals combinen perfectament.

La recepta: pastís de salmó i espàrrecs

Ingredients

Per a la massa: 200 g de farina, 100 g de mantega, 50 g d'aigua i 1 pessic de sal

Per al farcit: 200 g de crema de llet, 4 ous, 100 g d'espàrrecs de marge, 50 g de salmó fresc, sal i pebre

Elaboració

Prepareu la massa per obtenir una pasta brisa, arenant la farina i la mantega, incorporan-hi després l'aigua i treballant-la fins a obtenir una massa uniforme. Estireu-la amb un corró i folreu-hi un motlle. Amb una forquilla, feu-hi unes quantes marques, i cobriu-la amb paper de plata i algun pes (com ara arròs o llenties) per tal d'evitar que pugi. Enfornau-ho uns 15 minuts a 180º.

Mentrestant, salteu els espàrrecs amb unes gotes d'oli i sal. Prepareu el farcit amb els ous batuts, la crema de llet, els espàrrecs saltats tallats a trossets, i el salmó fresc també tallat a bocins. Salpebreu-ho. Farciu la massa i enforneu-ho tot altre cop durant 20 minuts a 180º, fins que es dauri.

Marta Devesa

IMMIGRANTS en primera persona

Alçant la veu per la igualtat de drets

La veu de les persones immigrades va tornar a sentir-se el dissabte 23 de febrer pels carrers de Barcelona. I dic *tornar* perquè ja se'm fa impossible comptar quantes manifestacions pel drets de les persones immigrades s'han fet els darrers anys (i les que queden per fer, ja que encara estem lluny de la igualtat entre persones immigrades i autòctones). La manifestació, emmarcada en una jornada estatal pels drets dels i les immigrants, volia mostrar el rebuig als abusos policials i als centres d'internament, així com demanar una regularització immediata amb garanties a la residència i a una vida familiar. L'acció va ser també un moment per reiterar la innocència dels paquistanesos detinguts arran de la desarticulació d'un suposat grup d'islamistes radicals a Barcelona.

Segons els organitzadors, la concentració va reunir unes 2.000 persones. Com és habitual, la Guàrdia Urbana i els Mossos d'esquadra van xifrar l'assistència en un nombre molt més baix, poc més de 300. Però més enllà del debat de xifres, és d'igual o més importància reflexionar sobre la composició de la manifestació. Em refereixo a la confluència sota un mateix missatge de persones de procedències molt diverses, autòctones i estrangeres, cridant, reclamant i cantant, els uns al costat dels altres, "Papers per a tothom", "We want papers", "De aquí, de a fuera, la misma clase obrera". Arran de la manifestació i dels darrers actes celebrats, vaig tenir la sensació que com a moviment s'ha crescut en diversitat, en participació femenina i en consciència social. També em satisfà veure com creix la coordinació en l'àmbit estatal, perquè sumant forces augmenten les possibilitats d'aconseguir èxits.

Sens dubte, el moviment per la defensa dels drets de les persones immigrades està ben viu i actiu, però que segueixi viu depèn de tots i totes. Passat el període electoral es reprendran les mobilitzacions. És el moment de ser-hi.

HAMID

El decreixement ja pedala per Catalunya

[El passat 10 de febrer va començar la Marxa pel Decreixement, una iniciativa que recorrerà una trentena de comarques catalanes en bicicleta fins al mes d'abril. L'objectiu és donar a conèixer la idea del decreixement, una alternativa al consumisme i a la destrucció del planeta, i començar a teixir aliances entre els diferents grups locals per posar-lo en pràctica.]

MARTA VILARÓ
TEMPS DE RE-VOLTES

La marxa, organitzada pel col·lectiu Temps de Re-voltes, pretén sensibilitzar la població sobre la necessitat d'adoptar un estil de vida més sostenible i d'acord amb els recursos de la natura. Es tracta de començar a pedalar cap a un model menys depredador; per aquest motiu és necessari replantejar-se l'actual estructura econòmica basada en el consum massiu d'energia, en un context global de canvi climàtic i d'esgotament dels recursos petrolífers.

Sensibilització i lluites del territori

Actualment, la marxa avança amb un doble objectiu: en primer lloc, donar a conèixer el decreixement, informant i potenciant debats a cada població sobre possibles maneres d'organitzar-se i autogestionar-se localment. En aquest punt, es vol fugir de la constant teorització i facilitar eines per posar a la pràctica una altra economia adaptada a cada la realitat.

D'altra banda, aquesta iniciativa també vol conèixer les lluites de cada territori, posar-les en contacte i, així, enfortir una organització en xarxa dels moviments socials catalans. Un dels nodes d'unió d'aquesta xarxa pretén ser les propostes concretes de transformació social que planteja el decreixement. Així, uns quants mesos després de la marxa, concretament del 4 al 6 de juliol d'aquest any, es realitzarà una trobada a la masia de Cal Cases, a Santa Maria d'Oló (Bages), per tal de posar en comú totes aquestes experiències.

I més a mitjà i llarg termini, el moviment pel decreixement vol impulsar que les poblacions puguin fer passes per aplicar plans de descens del consum energètic i augmentar l'autosuficiència alimentària, entre altres mesures. Són experiències que, a escala municipal i amb les seves pròpies especificitats, ja s'estan aplicant en alguns llocs d'Europa, com ara a Irlanda, amb els anomenats *transition towns* (municipis en transició).

El debat de fons

Des del col·lectiu Temps de Revoltes s'ha anat contactant amb col·lectius i entitats d'unes 35 poblacions catalanes que s'han interessat pel decreixement i que han volgut acollir en els seus espais els i les integrants de la marxa. Durant dos dies, la marxa s'atura a cada població, on es realitzen tallers i xerrades, a més de les accions que s'han volgut organitzar des de cada lloc.

Més enllà de l'escala local, els debats de fons que planteja el decreixement i que es van debatent durant les aturades giren a l'entorn de dos grans eixos: la crisi energètica i el sistema financer. D'una banda, els combustibles fòssils estan arribant al seu pic del flux de producció i durant els propers anys aquesta començarà a declinar (primer la de petroli i després la de gas i carbó). La solució no és només la transició cap a les energies renovables, sinó aturar el creixement i, per tant, el nivell de consum energètic actual. Tot això podem fer-ho de manera sobtada quan ja no quedi cap altra sortida, però també podem conscienciar-nos ara i organitzar l'alternativa.

Pel que fa al sistema financer, el funcionament dels bancs està instrínsecament lligat al creixement econòmic. El diner es crea a través de préstecs i, per tant, en forma de deute. El sistema necessita crear cada vegada més diner per mantenir-se i ens dirigeix cap a un creixement econòmic que acaba revertint en l'economia real i que implica el creixement energètic i l'explotació dels recursos naturals.

Massa crítica

El tret de sortida de la marxa va tenir lloc el passat 10 de febrer a la plaça Universitat de Barcelona, amb una seixantena de ciclistes que van recórrer els carrers de la ciutat en un ambient festiu, una mena de massa crítica que va desembocar a Sant Feliu de Llobregat, la primera parada. En aquesta població va començar la primera tanda de xerrades i tallers sobre la crisi energètica i el sistema financer, coincidint amb la presentació de l'Assemblea Popular de Sant Feliu.

La segona etapa va enfilar cap a la falda de Montserrat fins a Collbató (Baix Llobregat) per conèixer, entre moltes altres iniciatives, la lluita que s'està fent contra l'ampliació de la zona industrial prevista per l'ajuntament d'aquella població. Tot seguit, els i les integrants de la marxa es van dirigir cap a l'Anoia i el Penedès.

Aquestes primeres etapes del recorregut són només un tast d'una iniciativa que enllaçarà amb molts col·lectius crítics que es troben dispersats arreu del territori. La Marxa és necessària perquè el canvi de model de vida va més enllà d'una convicció; és una necessitat. Per aquesta raó, és participativai està oberta a a totes aquelles persones i col·lectius que s'hi vulguin sumar i que vulguin acompanyar-nos en aquest recorregut per la construcció d'una altra manera de viure.

Per a més informació podeu consultar www.tempsdere-voltes.cat.

Logotip de la campanya pel decreixement. ARXIU

El vot dels descontents

Escons Insubmisos - Alternativa dels Demòcrates Descontents és un dels 'partits' que es presenta a les eleccions, però amb una peculiaritat: en cas d'aconseguir algun escó el deixaria buit com a mesura excepcional de pressió. Defensen que el vot en blanc, el vot nul i l'abstenció no són, de fet, eines democràtiques vàlides, ja que a l'hora de la veritat afavoreixen els partits majoritaris.

MIQUEL SAUMELL

Hi ha molta gent en aquest país que el dia 9 no anirà a votar. D'aquests, una bona part són gent que està fins al capdamunt dels partits i de la manera que tenen de repartir-se el poder, i llavors els sembla que si s'abstenen els faran pessigolles. I s'equivoquen. En canvi, tenen una alternativa abstencionista (que requereix, això sí, l'esforç d'anar a votar), que és Escons Insubmisos - Alternativa dels Demòcrates Descontents (Ei-ADD).

N'hi ha que defensen que abstenir-se és un càstig per als polítics, que sempre es queixen de l'abstenció. I tenen raó, però... heu pensat el que implicaria que aquest mateix càstig, aquesta mateixa cara de pomes agres que foten els polítics quan parlen de l'abstenció, l'haguessin de fer cada dia perquè al Congrés, al Senat, al seu parlament o al seu ajuntament, hi ha un escó (o més) que correspon als ciutadans que s'abstenen? Aquesta és l'opció d'Ei-ADD.

D'altres s'abstenen simplement per mandra, aquests… que després no es queixin.

N'hi ha que no s'abstenen i voten en blanc pensant-se que el vot en blanc és un vot de càstig. I s'equivoquen, perquè el vot en blanc a l'hora de la veritat afavoreix els partits majoritaris. Per a aquests que voten en blanc i en realitat voldrien fer un vot de protesta, hi ha Ei-ADD.

N'hi ha que tenen la idea que per protestar de manera activa el millor que es pot fer és un vot nul, i llavors s'espremem el cervell pensant quina frase brillant escriuran a la papereta, o quin dibuix hi faran. I no s'adonen que allò no serveix per a res: ni tan sols ho veuen els polítics, perquè aquell marró se'l mengen els que estan a les meses electorals, que evidentment l'única cosa que volen és acabar al més aviat possible el recompte i anar a sopar i a dormir.

Hi ha gent, si fa no fa la meitat de la ciutadania, que ja tenen decidit qui votaran el dia 27, i ho faran més o menys convençuts –alguns potser tapant-se el nas perquè votaran els que consideren que són "els menys dolents". Doncs a aquests, felicitats, per molts anys. Sí, de debò, felicitats, perquè no cal convèncer-los de res.

El missatge d'Ei-ADD no va adreçat a la gent que ja sap què votarà. Ei-ADD no vol fer que la gent deixi de votar el que tenia previst votar. Ei-ADD només vol cridar l'atenció sobre una possibilitat de vot que molts no coneixen: mostrar amb escons buits el descontentament d'una part de la ciutadania. Fer un vot de protesta com ho és l'abstenció però que duri tota la legislatura, que sigui realment efectiu: escons buits.

Podeu trobar més informació a:
esconsinsubmisos.blogspot.com
www.esconsinsubmisos.org

Logotip de la candidatura. ARXIU

LES DEMANDES D'ESCONS INSUBMISOS

La gent que forma part d'Escons Insubmisos no vol manar ni vol protagonismes personals, només vol que els partits es posin d'acord en una sèrie de punts que són un clam popular. Tot seguit us en fem un resum.

>> Aconseguir representació per als ciutadans no representats
>> Llistes obertes i que s'estableixi un mínim del 50% del suport del cens electoral per aconseguir la majoria absoluta
>> Convocatòria d'una nova elecció en la circumscripció respectiva per cobrir la baixa de qualsevol càrrec electe
>> Obligació de convocar referèndums a proposta de la iniciativa popular
>> Que no es puguin dedicar diners públics per fer publicitat institucional
>> Que hi hagi control estricte de tots els ingressos que reben els partits polítics

Aquests són alguns dels punts bàsics del sistema que els partits que manen no porten a la pràctica perquè no els interessa, ja que suposarien la pèrdua del seu poder fins ara omnímode en aquesta democràcia nostra, fràgil i precària.

Mentre no es reformi el sistema ni el facin més obert i controlable per la ciutadania, aquells que lluiten contra les disfuncions del sistema continuaran presentant-se a les eleccions. I quan aconsegueixin un escó el deixaran buit com a mesura excepcional de pressió (i els seus candidats electes renunciaran a qualsevol tipus de remuneració).

ESPAI DE TREBALL

Salaris precaris (I)

S'imposa, abans d'encetar el contingut d'aquesta columna, celebrar l'arxivament del cas de Can Vies. Felicitats als col·lectius i persones que han impulsat la seva defensa. Comencem, doncs.

Els primers mesos de l'any són mesos de revisió salarial. Ha passat tot un any i en la majoria de les empreses comença un procés per restablir les condicions salarials. Durant les primeres setmanes de gener s'espera la circular de l'Instituto Nacional de Estadística, l'òrgan encarregat de determinar, entre altres coses, l'índex de preus al consum (IPC) definitiu o real de l'any anterior. Per exemple, l'any 2007 ha acabat amb un IPC definitiu, a escala estatal, del 4,2%. El segon pas d'aquest procés és calcular la diferència entre l'IPC previst i l'IPC real per tal d'esbrinar els endarreriments salarials corresponents. Tornem a l'exemple: l'IPC previst l'any 2007 va ser del 2% i el definitiu, de 4,2%. El resultat és un endarreriment salarial del 2,2%. L'últim pas del procés és actualitzar els sous sumant l'endarreriment salarial a l'IPC previst de l'any en vigència. Per a l'any 2008, se suma l'endarreriment salarial del 2,2% més l'IPC previst del 2% que any rere any el Govern de l'Estat està fixant.

Vist com es fa el càlcul, es pot concloure que el procés de revisió salarial en si no és el problema. El problema de tot plegat està en la previsió de l'IPC que cada any fa el Govern de l'Estat espanyol de torn. La pregunta és: és real parlar d'un IPC previst del 2% si ja es tenen dades, entre d'altres, que els peatges de les autopistes pujaran un 4,6%, que l'energia (gas, electricitat, benzina, etcètera) augmentarà un 5,2% o que el transport metropolità incrementarà un 4,3% el seu preu?

L'augment dels preus dels béns i serveis supera amb escreix l'increment dels salaris de les persones. I un dels primers problemes a l'hora de parlar de la precarietat salarial està en el mecanisme de determinació de l'increment anual. Any rere any, el nostre poder adquisitiu perd pistonada davant l'increment dels beneficis del capital.

MARC FAUSTINO I VIDAL
Consultes a
laburxa@barrisants.org

Suspeses les ballades a la plaça Osca

JORDINA SÁNCHEZ AMAT ▪ SANTS

El Districte de Sants-Montjuïc ha suspès indefinidament el cicle de ball folk que organitzava l'associació L'Ull i l'Ai. Des de feia un temps, cada quart diumenge de mes hi havia un concert i un taller obert de danses. Per la plaça han passat grups com La Portàtil FM, Amanida Folk i Bauma, i s'hi han ballat danses catalanes i d'arreu. Ara, el barri es queda sense una de les poques activitats vinculades a la cultura popular i tradicional.

L'estiu del 2006, el Districte va contactar amb L'Ull i l'Ai, associació que té la seu al Centre Social de Sants, perquè volia tenir una actuació de danses i música tradicional al barri. Des de llavors, l'associació duia a terme aquesta activitat, fins al mes de novembre de l'any passat. A mitjan desembre del 2007, l'associació va presentar la programació per a la següent temporada. Al cap d'una setmana va rebre l'avís que potser no s'acabaria realitzant, ja que encara s'havien d'aprovar els pressupostos. Si el 27 de gener s'havia de fer la primera ballada, el dimarts anterior el Districte va confirmar que finalment no es duria a terme cap dels actes previstos per qüestions pressupostàries. Amb les activitats programades i les actuacions emparaulades, ha calgut comptar amb la comprensió dels grups, que en la majoria han accedit a cancel·lar el seu compromís. L'actuació d'Au gré des vents, que estava prevista per al diumenge 24 de febrer, finalment s'ha fet, amb els fons de l'associació, al Centre Cívic Cotxeres Borrell, del barri de Sant Antoni. Es tractava de la primera invitació que L'Ull i l'Ai feien a un grup de fora, i han pogut mostrar les diferències i similituds respecte de la música que es fa a Alsàcia.

Ballada de l'abril de 2007 a la plaça Osca. BET VALLCORBA

Carnestoltes anti-TAV

REDACCIÓ ▪ SANTS

El Dijous Gras, 31 de gener, va arribar en TAV el rei Carnestoltes, iniciant d'aquesta manera la festa que durà fins al dimecres següent, en què amb l'enterrament de la sardina es dóna per finalitzat el Carnaval. Durant la festa també es cremà aquell TAV de cara ferotge, incineració amb què es denunciaven les avaries causades per aquest i el greuge comparatiu respecte a les rodalies.

El dia fort del Carnestoltes va ser dissabte. A Can Vies, la Colla Bastonera de Sants per celebrar el seu segon aniversari tot fent un sopar a Can Vies, i es va aprofitar per celebrar el Carnestoltes. La Capella es va omplir de milicians de la CNT, de cobradors i cobradores de TMB, i altres persones també es van disfressar de personatges del circ. D'altra banda, a l'Espai Obert també es va celebrar el Carnestoltes el mateix dissabte al vespre amb una festa en què la disfressa més sorprenent va ser la de *geisha*. En el transcurs de la nit l'espai es va anar omplint fins a arribar a estar ple.

Com a acte de cloenda del Carnestoltes, el Dimecres de Cendra diversos col·lectius van fer la Sardinada, en què més de 200 persones van aplegar-se a la plaça Màlaga, a les quals es va repartir pa i sardines.

Moment del sopar de la Colla Bastonera de Sants. ROGER

21a calçotada de Sants: 'Il·legalitzem Espanya!'

J. FONT OLLÉ ▪ LA BORDETA

Uns 7.000 calçots seran els que es podran degustar en la 21a calçotada organitzada pel Casal Independentista de Sants Jaume Compte. La consolidació d'aquest esdeveniment ha fet que molts col·lectius s'hagin animat a col·laborar amb el Casal en la seva organització, i que sigui tan esperat al barri. Amb el lema "Eleccions democràtiques? Il·legalitzem Espanya!", la calçotada mira cap a les eleccions del cap de setmana següent, en una festa que comptarà amb un seguit d'actuacions a partir de les 12 del migdia, entre les quals destaca el concert de Belda i els Badabadocs.

Nova temporada castellera

J. FONT OLLÉ ▪ SANTS

Per Santa Eulàlia, la Colla Castellera de Sants va començar una nova temporada de castells amb una actuació a la plaça de Sant Jaume, on va actuar juntament amb d'altres colles veïnes. Tot i la fresca (amb aquesta temperatura la plaça encara no té l'ambient idoni per als castells), va poder fer un 3 de 7, un 4 de 7 i un 4 de 7 amb agulla, que van poder descarregar en un segon intent. Per acabar, la Colla va fer un pilar de 5. Cap de les colles no va intentar cap castell de 8.

A partir del 7 de març es reprendran els assajos, dimarts i divendres, per poder tornar a anar a les places d'aquí a uns mesos amb els castells de 8 que la colla ja té ben consolidats.

el mostrador — COOPERATIVA GERMINAL

Els horitzons de la llibertat

La pròpia llibertat acaba on comença la de l'altre. L'afirmació recull diverses idees en poques paraules, per exemple que la llibertat individual no és infinita, té un límit en la responsabilitat vers el col·lectiu. Per aquest motiu, sovint es contraposen com a antagònics la llibertat individual al compromís vers els altres. Les persones serien infinitament lliures si no haguéssin de viure en comunitat, o el que és el mateix, la naturalesa social dels individus els impedeix ser completament lliures. Potser per aquest motiu la llibertat és un valor tan preuat pels individualistes, els qui avantposen l'individu al col·lectiu: els liberalistes. Però aquesta manera d'entendre el món (el liberalisme) condueix a una organització social que genera desigualtats creixents i formes de relació entre els individus competitives i excloents. El liberalista ho és perquè li convé, perquè té un avantatge competitiu, i en serho assumeix que no tothom podrà gaudir dels seus avantatges; desitgen per als altres el que no desitgen per a ells.

Però la llibertat també es pot entendre com un compromís amb la resta. Exercir la pròpia llibertat és un acte de reponsabilitat vers el col·lectiu, i la mútua ajuda amplia els horitzons de la llibertat pròpia. Ser un individu social em confereix llibertats que, si estigués sol, no podria gaudir. Per exemple, per un individualista un límit de velocitat de circulació és un límit a la seva llibertat de conduir a la velocitat que més li plagui. Per una altra persona, el col·lectiu li ha donat la possibilitat de conduir i d'anar d'un lloc a l'altre: li demana que moderi la velocitat, però, a canvi, el col·lectiu *li ha fet* un cotxe i una carretera. Ell sol no podria haver-ho fet, de manera que viure en comunitat amplia els seus horitzons de llibertat.

Les cooperartives de consum ajunten persones que desitgen veure ampliats els horitzons de la seva llibertat a través d'un compromís amb els altres. Associant-se, ajudantse mútuament, es confereixen (per exemple) la llibertat de poder comprar directament a productors sense intermediaris, d'alimentarse de productes ecològics a preus populars, de ser agents d'una economia social i alternativa, de transformar el seu entorn a través de les seves opcions de compra, de fer una excursió el cap de setmana, de participar en les decisions col·lectives... I, també, de decidir lliurement si comprem a la cooperativa, a la botiga o al súper, tenint la llibertat de poder escollir.

Què està passant als Països Catalans? *

* En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de La Burxa volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Feminismes, més enllà de l'avortament

[Al marge de la recent ofensiva contra el dret de les dones al propi cos, que ha tornat a posar sobre la taula l'etern debat de l'avortament, el feminisme català manté una agenda pròpia de reivindicacions i reflexions.]

BETLEM CAÑIZAR I DOLO PULIDO* ▪ **BCN**

Les reivindicacions feministes continuen vigents 30 anys després. ALBERT GARCIA

Reflexionar sobre els darrers 30 anys de feminisme a Catalunya suposa pensar i repensar com ha anat canviant la realitat de les dones, com han canviat els seus /nostres desitjos i reivindicacions i les diverses formes d'entendre el que és el feminisme.

Les demandes del moviment dels setanta-vuitanta passaven per un qüestionament de base del sistema patriarcal, sostingut en la discriminació de les dones i que molt sovint es concretava en la lluita per drets i per derogacions de lleis explícitament discriminatòries, com el delicte d'adulteri, la pàtria potestat exclusiva per als homes i diverses lleis que sistemàticament seguien legitimant jurídicament les desigualtats.

Algunes lleis es van transformar i es van aconseguir canvis en el terreny formal, amb lleis i normatives que van ser importants per a les dones com ara el divorci, la legalització dels anticonceptius, la supressió del delicte d'adulteri, etcètera. D'altres, fonamentals per al conjunt de les dones, continuen funcionant, com és la llei de l'avortament, una normativa que continua subjectant i limitant la llibertat de les dones a decidir sobre el seu propi cos.

Producció i reproducció

Però més enllà de les lleis i de principis formals, la realitat de moltes dones continua marcada pel rol, menystingut, de sostenidores de la vida. La incorporació reconeguda i massiva de les dones al mercat de treball remunerat no ha comportat que, en contrapartida, una majoria d'homes es facin coresponsables de la cura de la vida i de tots els treballs no remunerats que aquesta cura requereix (criança, cura de persones, higiene i salut, logística familiar, conreu de les xarxes veïnals o familiars, etcètera). Així, pràcticament totes les dones continuem desenvolupant la difícil conciliació de rols i responsabilitats.

Les dones, després de 30 anys, seguim amb grans limitacions per decidir quan i com volem ser mares, una violència que de forma virulenta acaba amb la vida de moltes dones, una probresa estructural del sistema que acaba afectant majoritàriament les dones, que les obliga a emigrar, etcètera.

Feminismes, institucions i teoria

Malgrat el retrat que acabem de fer, el feminisme, tot i ser un moviment sovint mal vist, s'ha diversificat i s'ha escampat a molts terrenys de la societat. Els discursos i formes de fer de les feministes van impregnant molts espais i, amb canvis formals o informals, les vides de moltes dones han canviat.

Acadèmicament, el feminisme ha anant recorrent totes les disciplines d'una forma més o menys significativa. Han crescut els grups de recerca de dones, s'han qüestionat les mirades, els objectes i els subjectes d'estudis, s'han reformulat metodologies, conceptes... fins a arribar a la mateixa estructura organitzativa de les universitats, marcada per profunds interessos estamentals i de gènere.

A les institucions de govern també han anat ocupant un cert espai els discursos i treballs feministes, en molts casos fets directament per dones feministes que treballen a les administracions. Aquests discursos sovint no van més enllà d'allò de l'estètica del "políticament correcte". Al marge de constatar la utilitat relativa d'aquestes polítiques i de reconèixer l'esforç que les dones que s'ho creuen fan per realitzar alguna transformació, cal tenir present que formen part de l'Estat, i que l'Estat és una maquinària feixuga i plena de ramificacions, impregnada dels valors del capital i el patriarcat, i amb el sentit global de defensar el manteniment de l'ordre social i econòmic de la societat.

Una densa xarxa col·lectiva

El feminisme activista, l'associatiu, el dels grups de dones, aquell que posa l'accent en la col·lectivitat, el que s'organitza d'una manera més o menys autònoma, el que creu que els espais de dones són necessaris per a l'avenç i la transformació, és divers i viu. La nostra capacitat d'incidència passa sobretot per la capacitat de transformar les relacions i les identitats. En general, l'activisme feminista no ha generat grans organitzacions o estructures de treball, sinó que és més aviat una xarxa atomitzada de grups amb objectius similars i diversos alhora.

Els grups de dones, aglutinats a vegades en torn de temes com el treball, l'emigració, les opcions sexuals o familiars, la violència envers les dones, l'ecologia, etcètera, continuen la tasca d'aquells primers grups que des de la consciènciació posaren nom al seu problema i el van fer de domini públic.

Un dels temes plantejats per diversos grups feministes és la idea que cal una nova organització del temps i de l'espai, en la qual les necessitats de cura i benestar de les persones han de vertebrar la societat. Cal posar en un lloc central el valor de la cura en els processos socials. Aquesta transformació del paradigma requereix un canvi de prioritat, un canvi dels valors, que s'allunyen de l'objectiu de la lògica del benefici i se centren en les condicions de vida de les persones.

** Membres de Ca la Dona*

CONSTANTÍ, EM FAS PATIR

Constantí Serrallonga surt a la tele mentint sobre els plans de TMB a l'espai de Can Vies... Ara s'haurà de buscar un altre local per especular!

5 anys sense 'Egunkaria'

El 20 de febrer va fer cinc anys del tancament judicial d'*Egunkaria*. L'únic diari que aleshores es publicava íntegrament en èuscar va seguir les passes d'*Egin* i la revista *Ardi Beltza*, també clausurats per l'Audiència Nacional.

Com en nombroses actuacions impulsades per aquest tribunal d'excepció, i protagonitzades per la Guàrdia Civil, el tancament d'*Egunkaria* va anar acompanyat de denúncies de tortures de cinc dels detinguts (entre ells el director del diari, Martxelo Otamendi) que fins i tot Pasqual Maragall va afirmar creure's. Però, com també és tristament habitual, el Ministeri d'Interior espanyol es va querellar contra el periodista basc per denúncies falses, injúries i calúmnies.

El tancament d'*Egunkaria* va generar grans mostres de solidaritat arreu d'Euskal Herria i els Països Catalans, que fins i tot van permetre obrir un nou diari en èuscar, el *Berria*. Actualment, *Egunkaria* s'enfronta a dos processos judicials plens d'irregularitats: un primer sumari pel tancament del diari, amb set acusats fins i tot de pertànyer o col·laborar amb ETA, i un segon sumari econòmic, amb acusacions d'estafa a Hisenda.

SATURNINO, CATALÀ DE L'ANY

Un treballador de TMB va ser nominat a Català de l'Any per pressió popular. *El Periódico* i TV3 no van permetre que un sindicalista optés al reconeixement.

FOTO: ROSER ORTIZ

Ràbia Positiva

Grup de hardcore santsenc

"Sempre que a la gent li continuï interessant el grup estarem satisfets"

Campa, David, Gregor, Kike i Pere són els components de Ràbia Positiva, amb un estil que defineixen com a hardcore de base i que practiquen des del 1993. Presenten *Sentiment, compromís i acció!*, un repàs musical de la història de la banda, que inclou un CD en directe, un DVD i un documental on s'explica la dimensió humana del grup. Perquè Ràbia Positiva són bastant més que música: representen una part de la memòria històrica dels moviments socials del nostre barri.

PAU CANELA BARRULL • **SANTS**

CD i DVD en directe. És la vostra carta de comiat?
Evidentment, el grup no durarà tota la vida i, de fet, és un tema del qual parlem obertament, però ara mateix la intenció és continuar i seguir amb la nostra dinàmica d'objectius a curt termini.

Esteu contents del resultat final?
No només n'estem contents, sinó que creiem que estem davant del millor treball de Ràbia Positiva: ambiciós, controlant el més mínim detall i amb un resultat que fa goig.

El concert està gravat al Bahia i està emmarcat en els actes del 10è aniversari de Can Vies. Què en penseu de l'arxivament de la demanda?
La veritat és que ja tocava que guanyéssim algun partit, estem massa acostumats a perdre de golejada. S'ha demostrat que amb treball i compromís es poden aconseguir cosetes. Felicitem l'assemblea del centre i tota la gent que ha treballat en la campanya contra la demanda. Cada dia que Can Vies resisteix com a espai alliberat és una victòria per al barri.

El realitzador del documental, en Daniel Camon, també és del barri però no us coneixíeu. Com ha estat el treball amb ell?
A finals del 2006 vam començar a preparar el projecte i hi havia tres candidats sobre la taula. L'elecció d'en Dani va ser natural; el Gregor el coneixia a través d'un amic del rugbi, però la idea que col·laborés va venir després de veure el documental dels 100 números de LA BURXA. L'experiència ha estat impressionant, ell s'ha implicat al màxim i s'ha fet seu el treball en tot el seu conjunt. Aquest fet ha facilitat molt la feina i ha afavorit que el resultat sigui el que és.

El disseny està fet per algú que no és proper al grup, quan les altres vegades ho feia gent propera. Com ha provat l'experiència?
Aquesta vegada hem fet més el que ens venia de gust, en ser algú que no era proper hem marcat uns criteris més clars sobre el que volíem. Després de 15 anys d'història ja tocava una portada amb una fotografia del grup!

El tècnic de so, en Xavi Cholvi, component de grups com DJVU, Inadaptats i Answer, també és un vell conegut vostre. Com ha estat la gravació d'un directe?
El Xavi sí que és un vell amic i ja havíem fet alguna cosa junts anteriorment. Ell és de la nostra "escola" i ens hem entès a la perfecció. Coneix molt bé el grup, el seu so, i sap el que volem.

La gira de presentació d'un disc en directe es fa fent directes?
No. És per aquest motiu que hem preparat un nou espectacle en format acústic. Les presentacions constaran del passi del documental i un concert sense distorsió. Estrenem el dissabte 1 de març a Can Vies i farem 15 actuacions en bars, casals i centres social arreu del territori, i acabaerm l'11 d'abril a Tàrrega.

Com ha estat gravar un directe en una casa okupada?
Els problemes tècnics derivats de les mancances de les okupacions ens feien patir que la gravació no fos del tot òptima. El perill d'un desallotjament també va fer que penséssim en un espai alternatiu per poder fer el concert. D'altra banda, la gent de Can Vies ens va ajudar molt amb tot allò que vam necessitar.

Heu recuperat alguna cançó emblemàtica que havíeu oblidat en els 15 anys de trajectòria?
Sí que hem anant incorporant cançons dels primers discos com "Ella no olvida" i "Libres", però és un fet més aviat testimonial. Una de les idees d'aquest treball també era oferir a la gent cançons de discos que ara mateix ja estan descatalogats. Un altre exemple són les sis rareses que completen el CD en directe, on trobem "Dos estels", un tema de la maketa de l'any 1995 en versió pop i "La matxinada", que fins ara no s'havia editat enlloc.

Encara aguanteu després de tants anys sobre els escenaris sense haver assolit un èxit ampli entre el públic?
Precisament creiem que és un dels secrets de la banda. Sempre hem anat a poc a poc, sense pensar en l'èxit com a tal, fent la nostra història. Sempre que a la gent li continuï interessant el grup i a nosaltres ens agradi allò que fem, estarem satisfets.

Com ha provat el tracte amb la nova discogràfica que us acull (Hace Color / Kasba Music)?
En principi el nou treball és una autoedició. Ens vam engrescar a produir i editar el nostre propi treball, Kasba Music ens va ajudar i el projecte va esdevenir una iniciativa compartida. Amb Hace Color ja havíem treballat anteriorment. Ells sempre han apostat seriosament per Ràbia Positiva i han demostrat que el més important de treballar amb un grup és creure-se'l.

Quins nous projectes teniu en ment?
Ara mateix ens estem centrant en el projecte acústic i després vindran els directes habituals. Durant el 2007 vam començar a treballar temes nous i la intenció és enregistrar-los en un estudi de cara a l'any vinent, però com que anem a poc a poc, ja veurem. Ara estem gaudint el que tenim, que és molt gran!

OPINIÓ

Carta d'amor a Ràbia Positiva

ROGER PALÀ *

Fa unes setmanes vaig aventurar-me un vespre en el vostre barri, Sants. Havia quedat amb el David i el Gregor de Ràbia Positiva per ferlos una entrevista per la revista de música on treballo, l'*Enderrock*. Van dir moltes coses, però em vaig quedar amb això: "Mai hem estat ambiciosos. No vam fer un grup per menjar-nos el món. Hem estat perseverants i constants. Segurament hauríem pogut fer més coses. Però ens ho hem pres així i potser per això hem pogut aguantar 15 anys". No és una gran declaració. Fins i tot pot sonar tòpica, però si ho diu Ràbia Positiva hi ha una diferència: segur que és veritat.

Els Ràbia no són el meu grup de música preferit. Probablement siguin el grup de música preferit de poca gent. No han sortit mai a la portada de l'*Enderrock*. No hi ha gaires revistes de música que els facin cas. No omplen estadis. Tenen un grup de seguidors fidels, però cap club de fans. No fan les millors cançons del món. No venen tants discos com Els Pets o Obrint Pas. Però hi ha alguna cosa que els fa imprescindibles: no són les seves cançons punyents, o la seva entrega total a l'escenari, o la seva aportació a la normalització del punk i el hardcore en català, o la seva actitud de combat i el seu compromís amb els moviments socials. El que els fa imprescindibles és, sobretot, que són gent normal. Són el veí que et trobaves a l'Arran fent el cafè amb llet i amb qui comentes el darrer titular de LA BURXA. Són l'amic amb qui quedes per anar a la mani dels autobusers. I la gent normal en el negoci del rock costa molt de trobar: entre els grups grans, els mitjans i els petits.

Quan vaig acabar, me'n vaig tornar a Gràcia, pedalant. Pensava en les pàgines que la revista de música on treballo dedicarà a Ràbia Positiva. Pensava que, efectivament, aquest cop tampoc acapararan grans titulars a la premsa ni vendran milers de discos. I, com a venjança, he decidit escriure aquesta carta d'amor, que no seria capaç d'escriure mai a cap altre grup de música que no fos Ràbia Positiva.

** Roger Palà és cap de redacció de la revista* Enderrock.

ACTIVITATS

Dissabte 1 de març
Manifestació "Ni casa, ni vida, ni res. No arribem a fi de mes!"
17 h: a plaça Catalunya.
Concert de Ràbia Positiva
20 h: presentació del CD *Sentiment, compromís i acció* i després concert acústic, a Can Vies.

Duimenge 2 de març
Trobada anual d'Araguaia amb el bisbe Casaldàliga per les causes de l'alliberament
Xerrades "Amb la política de la Nova Terra" durant tot el dia, al Casinet d'Hostafrancs.
Calçotada 'Il·legalitzem Espanya'
12 h: diverses actuacions, a la plaça de Sants.

Dissabte 8 de març
Pel dret al propi cos
18 h: manifestació del Dia de la Dona, plaça Universitat.

Dimecres 26 de març
Apostatem
19.30 h: al local d'ateus de Catalunya (c. Daoiz i Velarde, 30).

Dijous 27 de març
Concert de Ràbia Positiva
20 h: presentació del CD *Sentiment, compromís i acció* i després concert acústic, al Casal de Joves de les Corts (c. Masferrer, 33).

[**Can Vies** Jocs Florals, 42] [**Centre Social de Sants** Olzinelles, 30] [**Casal Independentista** Premià, 31] [**Espai Obert** Violant d'Hongria, 71] [**La Ciutat Invisible** Riego, 35]
[**Terra d'Escudella** Premià, 20] [**Teteria Malea** Riego, 16] [**Pim Pam Films** Valladolid, 25] [**Castellers de Sants** Vallespir, 28 www.borinots.org] [**Diables de Sants** www.diablesdesants. org]
[**Ateneu Llibertari** Maria Victòria, 10] [**Sala Bahia** Olzinelles, 27] [**Germinal** Rossend Arús, 47] [**Creación Positiva** Sants, 2 , 1r 1a]